

A drugi so se prekrizavali ter legali v grob, govoreč:

„Utrudili smo se že; — naše kosti si želé nekaj prgišč zemlje, da se v njej počijejo.“

In smrt je prehodila vso vas za gozdom ter pobrala vse, kar je bilo zrelo za grob, — a med drugimi je pobrala tudi Jernejčka in Živolečko, ki sta postala medtem že stara nad sto let.

A stara Mica je ostala še živa, ter živi, kakor je poprej živela, in dela, kakor je delala nekdej. Tudi vsi tisti so že pomrli, ki so jo nekdej imenovali „Mico — neumno betico“, pa tudi sama je že na to ime pozabila.

In ko je smrt prehodila ves svet, je prišla naposled zopet k Mici ter jo vprašala:

„Kako je tebi ime?“

Ona pa se je trudila, da bi se spomnila svojega imena; toda ni ji hotelo priti na konec, in rekla je torej:

„Ne vem, — res ne vem; moje ime se je bržčas izpremenilo.“

Smrt je jela povpraševati okrog: „Kako je ime tej starki?“ A namesto odgovora, je padel z neba čisti, kakor sneg beli kamen, in na njem je žarelo v ognjenem zlatu ime:

„Ljubezen.“

Ugledavši to ime, je dejala smrt: „Ti nisi moja, — tvojeja imena ni v moji knjigi.“

In dobrosrčna Ljubezen živi še dandanes na svetu.

Domov . . . !

1. Vabilo.

①dkod priletela si, ptičica draga,
Mi semkaj na okence moje,
Povej mi, kam vodijo, stvarica mala,
Zdaj poti nebesne te tvoje?

„Ozri se v daljavo na sinje vrhove,
Na drzne poglej velikane!
Od tamkaj privedle so moje me poti —
Saj tebi pač dobro so znane!

Od tamkaj pozdravljajo srca te blaga
In mesece štejejo, dneve,
Da vrneš se k mamici, sestricam, bratcu,
Radosti prineseš jim nove . . .“

2. Spomin.

Struna moja je vtihnila,
Pesmice zamrle so,
Solzica je porosila,
Grenka solza mi oko.

Solzica je to spomina
Blagega, prejasnega,
Solza to je brata, sina
V dalji osamelega.

3. Želja.

Osamelo srce moje
Prazno je, nič več ne poje,
Kakor nekdanj pesmi jasnih,
Kakor nekdanj pesmi glasnih.

Morda srce osamelo
Zopet radostno bo pelo,
Ko si želje utešilo,
K dragim bode se vrnilo . . .

4. Slovo od sobice.

Nikjer, nikjer na širnem svetu
Prijetnejše in lepše ni,
Kot je v koticu mojem mirnem,
Predragi moji sobici.

Res, ozka je, tesna in mala,
Korakov niti dolga pet —
A ktera še takó je zala,
Kar jih ima ves širni svet? —

A naj mi še tako bo draga,
Slovo z veseljem ji bom dal;
V počitnicah, v naravi prosti
Po nji mi pač ne bode žal.

Generoz Maver.

Basni o levu.

Po Ezopu, Lafontainu in Krilovu priredil Brinjós.

17. Lev in volk.

Lev je obiral za zajutrek mastno jagnje. Kilavo ščene se je plazilo krog njega in mu je ukradlo košček mesa izpod krempljev. Toda lev se ni razsrdil, misleč si: mlado je še in neumno.

To je videl volk in je zamrmral natihoma: „Saj lev ni tako silen in strašen, kakor govoré o njem.“

In stegnil je šapo, da bi okusil tudi on košček jagnjeta.

Raca na vodi, ta jo je izkupil: prišel je sam v levovo skledo! Lev ga je raztrgal na kosce, godrnjaje tako-le: „Prijatelj, zmotil si se, če si mislil, da ti prizanesem. Ščene je še mlado in neumno, a ti, volčje stegno, ti nisi ščene!“

Krilov.

LISTJE IN CVETJE.

Iz zaklada naših pregovorov.

21. Pametni se pri ognju pogreje, nespametni opeče.

Pamet je tisti božji dar, ki nas uči, kako naj prav živimo, da si ne izkopljemo groba svoji časni sreči, še manj pa večni.

Pamet nam torej kaže v vseh okoliščinah življenja izogibati se škodljivih rečij, dobre pa si vedno obračati v svoj prid. V tem smislu bi lahko pamet imenovali tudi